

ROB HART

A VALLALAT

PULSE
VÁLOGATÁS

Paxton sosem gondolta volna, hogy egyszer a Felhő nevű mamutcég szolgálatába áll, amely már bekebelezte az amerikai gazdaság nagy részét. Azt még kevésbé, hogy be is költözik a cég egyik munka- és szálláshelyet kínáló telepére.

Ami még mindig jobb, mint odakint rekedni. A Felhő semmitmondó világa – szórakoztató- és szabadidőközpontjaival, nagy irodáival, raktáraival – nem is olyan elviselhetetlen. Kívánhat ennél többet valaki?

Zinnia sem gondolta, hogy egyszer még be kell épülnie a Felhőhöz. Most mégis a cég falain belül próbálja kideríteni a mamutvállalat legsötétebb titkait. Paxton pedig a tökéletes balek a maga kicsinyes vágyálmaival és félelmeivel. Már ha Zinnia képes őt feláldozni a céljai érdekében.

Ahogy az igazság lassanként napvilágra kerül, Zinniának muszáj mindent kockára tennie, többek között kettejük életét is. Eközben Paxton kénytelen megkérdőjelezni mindazt, amit addig nehezen felépített kis világáról gondolt.

Együtt jönnek rá arra, hogy mik a cég valódi indítékai, és milyen messzire képes elmenni, hogy jobbá tegye a világot...

A regény ijesztően életszerű képet fest a talán nem is olyan távoli jövőről, amelyben a Nagy Testvér egyben egy Nagy Vállalat is. Az olvasóban felmerül a kérdés, hogy hol tartunk az ide vezető úton, és van-e még lehetőségünk letérni róla.

© Michael McVeeney

ROB HART

korábban a MysteriousPress.com riportere volt, jelenleg pedig a LitReactor nevű írói portál vezető munkatársa. Dolgozott politikai újságíróként, kommunikációs igazgatóként egy politikus mellett, de New York város biztosi posztját is töltötte már be. A vállalat című regényét több mint húsz nyelvre fordították le, és már a megfilmesítési jogai is elkeltek.

Tudj meg többet a könyvről:

www.robwhart.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Hart izgalmas, letehetetlen krimi írt... Disztopikus világképe kivételesen mély benyomást tesz az olvasóra, mert félelmetesen közelinek érezheti valósággyá válását.”

Library Journal

„Az egyenlőtlen bérek, drogfüggőség és ipari kémkedés témáit feszegető szerző sodró erejű, fordulatos thrillert alkotott, amely tükröt tart a borzasztó valóságnak. Hart felkavaró és mély gondolatait osztja meg a munka és az üzleti élet kortárs világáról.”

Kirkus Reviews

„A regény aprólékosan kidolgozott részletei egy lidércnyomáshoz hasonló, egyúttal nagyon is kézzelfogható valóságot festenek meg. Hart valódi személynek ajánlja művét: Maria Fernandes három különböző állást töltött be, a kocijában aludt, és füstmérgezésben halt meg 2014-ben.”

Barnes and Noble

„A vállalat egy torz, mégis ijesztő módon valószerű és hihető közeljövőt vetít elénk. Nagyszerűen mutatja be, hogyan válhat az utópia disztópiává, görbe tükröt tartva vágyaink elé.”

San Francisco Chronicle

ROB HART

A VALLALAT

—• részlet •—

FELDOLGOZÁS¹

GIBSON

Nos hát, haldoklom!

Sokan járnak életük végén, és még csak nem is tudnak róla. Egyszer csak kialszik a fény. Nekem is hamarosan eljön ez a pont, meg vannak számlálva a napjaim.

Nincs időm arra, hogy megírjam az emlékirataimat, noha mindenki ezt tanácsolta. Ennek elégnek kell lennie. A blog mint műfaj igazán illik hozzám, nem igaz? Az utóbbi időben nem sokat aludtam, a blog legalább majd lefoglal éjszaka.

Különben is, az alvás azoknak való, akikből hiányzik az ambíció.

Legalább marad utánam valami írott emlék. Szeretném, ha tőlem hallanák életem részleteit, nem egy idegentől, aki csak a pénzre hajt, és ha művelten és kulturáltan is, de mégiscsak találgatni kényszerül. Munkában szerzett tapasztalataim szerint a találgatások csak ritkán kulturáltak.

Remélem, jó sztori lesz, mivel egész jó életem volt.

Talán ezt gondolják: „De Mr. Wells, Ön 304,9 millió dollárt ér, azaz Ön a leggazdagabb amerikai és a negyedik leggazdagabb földi halandó. Naná, hogy jó volt az élete!”

Csakhogy, barátaim, nem ez a lényeg!

Vagy ami ennél is fontosabb, az egyik dolognak semmi köze a másikhöz.

Íme, a teljes igazság! Találkoztam a világ legszebb nőjével, és amikor megkértem a kezét, igent mondott. Holott egy fia penny nem volt a nevemen. Felneveltünk együtt

egy kicsi lányt, akinek boldog gyermekkorra volt, ugyanakkor a pénz értékét is megtanulta. A *kérem* és a *köszönöm* gyakran elhangzik a szájából, és komolyan is gondolja.

Láttam felkelni és lenyugodni a napot. Láttam földünknek olyan részeit, amelyekről apám még csak nem is hallott. Három államelnökkel találkoztam, és tisztelettel a szemébe mondtam mind a háromnak, hogyan végezhetnék jobban a munkájukat. Meghallgattak. Tökéletes játszmat játszottam a helyi tekeklubban. A nevem a mai napig ott van a falon.

Voltak persze mindeközben rázós epizódok, de ahogy most itt ülök kutyáimmal a lábamnál, mialatt Molly, a feleségem a szomszéd szobában alszik, és Claire-nek biztosítva van a jövője, méltán lehetek büszke a sikereimre.

Ahogy a Felhőre is, mondom ezt a legnagyobb alázattal. A legtöbb férfinak nincs része hasonló sikerélményben. Gyermekkorom szabadsága rég letűnt, az ember alig emlékszik már rá. Régen nem volt olyan nehéz megkeresni a kenyerünket vagy letelepedni. Egy idő után azonban mindez luxussá, később pedig délibábos képzelgéssé vált. A Felhő fejlesztése során rájöttem, hogy többé válhat egyszerű raktárnál: maga lehet a megoldás. Könnyíthet egy nagyszerű nemzet szenvedésein. Emlékeztetheti az embereket, mit jelent a *felvirágzás* szó.

Nos, mindez elkövetkezett.

Munkát adtunk az embereknek, megvásárolható javakat, egészségbiztosítást. Több milliárd dolláros adóbevételeünk volt. Élen jártunk a szén-dioxid-kibocsátás korlátozásában, olyan technológiát és standardokat dolgoztunk ki, amelyek megmenthetik a világot.

És mindezt úgy, hogy a legfontosabb dologra koncentráltunk: a családra.

Volt családom otthon, és volt a munkahelyen. Két különböző családot szeretek teljes szívemből, és szomorú vagyok, hogy itt kell hagynom őket.

A doki azt mondja, egy évem van hátra. Márpedig bítang jó doki, úgyhogy elhiszem neki. Sejtettem, hogy a hír igen hamar kiszivárog, miért ne közölhetném hát én mindenkivel.

Negyedik stádiumú hasnyálmirigyrák. A negyedik stádium az áttétet jelenti. Áttétet a gerincben, tüdőben és májban. Ötödik stádium nincs.

A hasnyálmirigy azért becsapós, mert a szem elől elrejtve bújik meg a hasüregben. Sokak számára mire bármi kiderül róla, már kész a baj, ami futótűzként harapózik el a szervezetben. Elkéstünk.

Mikor a doki közölte ezt velem, szigorú lett a hangja, és kezét a karomra tette. Azt gondoltam: „Na tessék! Eljött a rossz hír ideje.” A doki ezután részletesen ismertette a helyzetemet. Első kérdésem, becsületszavamra, ez volt:

– Mi a francot *csinál* egyáltalán a hasnyálmirigy?

A doki felnevetett, és én is vele nevettem. Ami segített kicsit oldani a hangulatot. És ez jó volt, mert éles kanyarok jöttek nem sokkal utána. Ha nem tudnák, a hasnyálmirigy az emésztésben segít, és a vércukorszintet szabályozza. Én most már tudom.

Egy évem van hátra. Ezért holnap reggel a feleségem és én útra kelünk. Annyi AnyaFelhőt látogatunk meg az egybefüggő Egyesült Államokban, amennyit csak bírunk.

Szeretnék köszönetet mondani az embereimnek, és noha nem rázhatok kezét mindenkivel, a fenébe is, meg fogom próbálni. Ami sokkal jobban hangzik, mint otthon ülni és a halálomra várni.

Mint máskor, most is busszal utazom. A repülés madaraknak való. Különböző is, nyilván tudják, hogy repülni mostanság egy vagyonba kerül!

Bele fog telni egy kis időbe, és úgy sejtem, egyre jobban elfáradok majd. Talán kissé lehangolt is leszek, mert vidám természet vagyok ugyan, de nehéz az embernek megőrizni a vidámságát, amikor közelgő haláláról kap hírt. Másfelől, sok szeretetben és jóakarattal volt részem az életem során,

ezért meg kell tennem, ami tőlem telik. Ellenkező esetben végigbúslakodnám az elkövetkező évemet, abból pedig nem kérek! Molly megfojtana, annyira elege lenne belőlem.

Nagyjából egy hete értesültem a helyzetről, de most, hogy leírom, sokkal valóságosabbnak tűnik. Már nincs visszaút.

Amúgy pedig elegendem van ebből. Megyek, megsétáltatom a kutyákat. Jót tesz majd egy kis friss levegő. Ha elhaladnak a buszom mellett, kérem, integessenek! Mindig olyan jó érzés, amikor ezt látom.

Köszönöm, hogy elolvasták ezt. Hamarosan újra jelentkezem!

PAXTON

Paxton kezét a fagylaltozó kirakatüvegének nyomta. A falra kifüggesztett étlap házias ízeket ígért: Graham-kekszet, mályvacukrot, mogyoróvajjas karamellt.

A fagylaltozót egyik oldalán a Pop's vaskereskedés, míg a másikon, egy büfé fogta közre, az utóbbi króm és neon tábláján a Delila vagy Dahlia felirat volt olvasható.

Paxton végignézett a Főutcán. Olyan könnyű volt elképzelni, ahogy az utcát megtölti a járókelők nyüzsgése. Az egykori élet eleveisége. Az a fajta kisváros volt ez, amely az első látogatás során nosztalgiát ébreszt az emberben.

Mostanra csak a múlt egyre halkuló visszhangja volt a fehéren tűző fényben.

Paxton visszafordult a fagylaltozó felé. Egyedül ez nem volt megviselt furnérral bedeszkázva az üzletsoron. A kirakatüveg forró volt, ahol rásütött a nap, és vastag pizsokréteg borította. Befelé kémelve a felfelé szélesedő, poros bádogpoharak egymásra tornyozott kupacaira, üres bárszékekre és használaton kívüli hűtőkre Paxton valamiféle sajnálatot próbált kicsiholni magából, hiszen mi mindent jelenthetett ez a hely az ittenieknek.

Mire azonban leszállt a buszról, elérte a sajnálkozás legfelső határát. Már maga az ittlét is pattanásig feszítette az idegeit. Félő volt, hogy szétdurran, mint egy túltelített léggömb.

Vállára vetette a sporttáskáját, és visszafordult a járdán csoszogó horda felé, amely letaposta a beton rései között növényeket. Leghátulra az öregek és a baleseti sérültek maradtak.

Negyvenhét ember szállt le a buszról. Negyvenheten rajta kívül. Nagyjából a kétórás út felénél számolta meg az utasokat, mert már semmi nem maradt a mobilján, ami lekötötte volna a figyelmét. Ültek közöttük széles vállú férfiak, akiknek kérges tenyere kétkezi munkáról tanúskodott. Görbe hátú irodisták, akiket megtört, hogy éveken át görnyedtek számítógépük billentyűzete fölé. Az egyik lány nem lehetett több tizenhétnél. Alacsony, gömbölyded teremtés volt. Hosszú barna hajfonatai a háta közepét verdesték, bőre fehér volt, mint a tej. Régi, levendulakék, két mérettel nagyobb nadrágkosztümje kinyúlt és kifakult a sokévi mosástól, használattól. A gallérja alól narancssárga árcédula kandikált ki, az a fajta, amit a turkálókban látni.

Mindenkinek volt poggyásza. Ütött-kopott gurigás bőröndök zötyögtek a hepehupás járdán. A hátizsákokat vagy a hátukra szíjazták, vagy a vállukra vetve hordták. Mindenki izzadt a fáradtságtól. A nap égette Paxton feje búbját.

Majd negyven fok volt. A verejték végigcsorgott a lábszárára, meggyúlt a hóna alatt, összetapasztotta a ruháit. Pontosan azért húzott fekete nadrágot és fehér inget, hogy ne látsszon meg rajtuk az izzadság. A mellette álló fehér hajú öregnek, aki úgy festett, mint egy nyugalmazott professzor, a bézs öltönye vizes kartonpapírra emlékeztetett.

Abban bízott, hogy közel van az eligazító központ, és azt is remélte, hogy elég hűvös. Szeretett volna már a falain belülre kerülni. A nyelvén érezte az ízet: a porét, amelyet a szél a tönkrement földekről hord el, amelyek már nem elég erősek ahhoz, hogy bármit is megtartsanak. Kegyetlenség

volt a buszsofőrtől, hogy a kisváros szélén tette le őket. Vélhetőleg azért akart az államközi út környékén maradni, hogy spóroljon az üzemanyaggal, de akkor is.

Az útkereszteződésnél megmozdult előtte a sor, és jobbra kanyarodott. Mélyebben túrt a hátizsákjába. Meg szeretett volna állni, hogy elővegyen egy palack vizet, de mostanra tudta, hogy hiba volt megállni a fagyalatozónál. Többen voltak már előtte, mint mögötte.

A sarokhoz közeledve egy nő furakodott előre, és úgy oldalba vágta, hogy kis híján elesett. Idősebb ázsiai nőszemély volt, fehér lobonccal és vállára vetett bőrtáskával. A tülekedés, hogy előbbre jusson, azonban meghaladta az erejét; pár lépés után megbotlott, és térdre esett.

A körülötte baktatók kikerülték, helyet adtak neki, de nem álltak meg. Paxton tudta az okát. Vékony hangocska sikoltott a fejében: *Menj tovább!* Persze nem vitte rá a lélek, hogy otthagyja az asszonyt, akinek csupasz térde felhorzsolódott. Olyan vastag vércsík húzódott végig a lábszáran, le egészen a teniszcipőjéig, ami már szinte feketének látszott.

A nő ránézett, épp csak megbiccentette a fejét, és már indult is. Paxton felsóhajtott.

– Szívesen – morogta a foga között, mert nem akarta, hogy a másik meghallja.

Hátranézett, ott mi a helyzet. A hátramaradottak megsaporázták lépteiket. Újult erővel törtek előre, feltehetően egy-egy elvágódott jelentkező balsorsán fellelkesülve. Vérszaga volt a levegőnek. Paxton ismét vállára vetette a sportzsákját, és sietve a sarok felé tartott. Befordulva fehér fényfeliratos, nagy mozi előtt találta magát. A homlokzatot beborító stukkó lepattogzott; ütött-kopott téglafoltjai tűnedeztek elő a nyomában.

A tető peremén neon világítású törött üvegbetűk a következő sorba rendeződtek:

RIV RVIE.

Paxton arra tippelt, hogy valaha az állt ott: „Riverview”, kilátás a folyóra, noha egyetlen folyó sem volt a környéken.

Lehet persze, hogy régebben volt. A mozin kívül zümmögő, áramvonalas mobil légkondicionáló pumpált hideg levegőt egy zárt csövön keresztül az épületbe. Paxton nyitott ajtók hosszú sora felé indult a tömeg nyomában. Mikor közelebb ért, a széleken állók bezárultak, csak néhány középső maradt nyitva. Azokat megcélozva futva tette meg az utolsó lépéseket. Amint átért a küszöbön, újabb ajtók csapódtak be a háta mögött. A nap eltűnt, és jólesően hűvös levegő vette körül, akár egy lágy csók.

Megborzongott és hátranézett. Épp akkor csukódott be az utolsó ajtó, kint hagyva a tűző napon egy idősebb, erősen bicegő férfit. Először megrogyott, válla előreesett, sporttáskáját a földre ejtette. Aztán újra összeszedte az erejét, előrelépett, és tenyerével verni kezdte az ajtót. Talán gyűrűje lehetett, mert éles csörömpölés hallatszott, mintha üveg tört volna valahol.

– Hé! – kiáltotta elgyöngült hangon. – Hé, egészen ideig eljöttem, ezt nem tehetik meg velem!

Újabb üvegcsörömpölés, háromszor egymás után.

– Hé!

Egy szürke pólós ember közeledett a tiltakozóhoz. Hátán fehér betűkkel a *GyorsFelvétel* felirat volt olvasható. Kezét most a hoppon maradt szerencsétlen vállára tette. Paxton nem tudott szájról olvasni, de feltételezte, hogy ugyanazt mondhatja, mint annak az asszonynak, akitől megtagadták a buszra való felszállást. Utolsóként állt a sorban, és az ajtó az arcába csapódott. Megjelent egy *GyorsFelvétel* pólós ember, és azt mondta:

– Nincs utolsó hely. Aki a Felhőnél szeretne dolgozni, annak nagyon kell akarnia azt. Szabadon jelentkezhet újra egy hónap múlva.

Paxton elfordult, nem bírta nézni a jelenetet. Saját rosszkedvével sem tudott mit kezdeni, nem vehette nyakába a másét.

Az előteret megtöltötték a *GyorsFelvétel* pólósok. Nyájasan és vidáman mosolyogtak, néhánynál pedig csipeszek

és kis műanyag tasakok voltak. Bemondták, hogy minden jelentkezőnek hozzá kell járulnia ahhoz, hogy egy szürke pólós mintát vegyen a hajából, és azt egy tasakba helyezze. Ezután a jelentkező maga írja rá fekete marker tollal a nevét és a társadalombiztosítási számát.

A Paxton hajszálát kitépő gömbölyded nő egy fejjel alacsonyabb volt nála. Le kellett hajolnia hozzá. Összerezzent, amikor a nő kitépte néhány hajszálát. Paxton ráírta a tasakra a nevét, majd továbbadta egy szürke pólósnak, aki elszaladt vele. Mikor belépett az előtérből a nézőterre, egy pálcikavékony, vastag bajszú férfi a kezébe nyomott egy kis tablettet.

– Foglaljon helyet, és kapcsolja be! – mondta gyakorlott közönnyel, fahangon. – Az állásinterjú mindjárt kezdődik.

Paxton vállára vette a sporttáskáját, és végigment a két padsor közötti folyosón, amelynek padlóját szinte teljesen lekoptatták a léptek. A helynek olyan szaga volt, mint a régi, szivárgó pipáknak. Kiválasztott egy sort valahol elöl, és bement a közepéig. Mialatt ő letelepedett a kemény ülésre, és maga mellé helyezte a sporttáskát, hangos kattánások sora jelezte hátul, hogy az ajtók bezárultak.

Az ő sora üres volt, egy nőt kivéve, akinek a bőrszíne olyan volt, mint a napégette föld, és bongyor, ruganyos, sötétbarna haja a feje tetején tornyosult.

Tejkaramella színű nyári ruha volt rajta, meg hozzáillő, lapos vászoncipő. A sor távolabbi végében ült, a fal mellett, ahol a díszes gesztenyebarna tapétán vizes foltok éktelenkedtek. Paxton azon volt, hogy elkapja a pillantását, megpróbált a nőre mosolyogni, udvariasan viselkedni. Ugyanakkor az arcából is többet szeretett volna látni. Az nem vett róla tudomást, ezért a tablettel kezdett el foglalkozni. Elővett egy palack vizet a táskájából, kiitta a felét, majd megnyomta oldalt az indítógombot.

A képernyő életre kelt. Méretes számok jelentek meg a közepén.

Tíz.

Kilenc.

Nyolc.

A nullához érve a tablet sípolt, és fény villant rajta. A számok eltűntek, és üres mezők sorozata töltötte be a képernyőt. Paxton az ölen egyensúlyozott a tablettel, és koncentrált.

Név, elérhetőség, rövid szakmai előtörténet. Ingméret?

Paxton keze a *rövid szakmai előtörténet* fölött körözött. Nem volt kedve magyarázkodni, mit tett és mit nem tett a múltban, és az események milyen alakulása hozta egy kihalt kisváros lerobbant mozijába. Ehhez ugyanis be kellett volna vallania, hogy a Felhő döntötte romba az életét.

Mit írjon akkor?

Tudnák egyáltalán, ki is volt ő?

És ha nem, az jobb lenne vagy rosszabb?

Arra jutott, hogy nem ír elnök-vezérigazgatói múltjáról, túl fájdalmas lenne. Már a gondolatára is görcsbe rándult a gyomra. Maradjon csak a börtön. Tizenöt év. Elég hosszú idő a lojalitás igazolására. Ennek fogja nevezni, ha rákérdezik. Ha pedig valaki a jelen és a börtönben eltöltött idő közötti két évet firtatná, majd kimagyarázza magát valahogy.

Miután minden kérdést megválaszolt, megjelent a következő képernyő.

Lopott-e valaha bármit?

Két ikonra lehetett rákattintani a kérdés alatt: zöld Igen, vörös Nem.

Megdörzsölte a szemét, mert megfájdult a képernyő ragyogásától. Kilencéves korára gondolt, amikor a forgó képregényes állvány előtt állt Mr. Chowdury csemegeüzletében.

Kiszemelt egy négydolláros képregényt, de neki csak két dollárja volt. Hazamehetett volna, hogy elkérje az anyjától a pénzt. Ehelyett remegő lábbal kivárta, amíg bejött egy bácsi, és cigarettát kért. Mr. Chowdury a pult alá hajolt, ahol a cigarettát tartotta, Paxton ezalatt összetekerte a kép-

regényt, szorosan a lábához fogta, hogy ne látszódjon, és elindult a kijárat felé.

Kisétált a parkba, ott leült egy nagy kőre, és próbálta elolvasni a képregényt, de képtelen volt koncentrálni. Egy szót sem értett. A képek összefolytak a szeme előtt, letaglóztá tettének súlya.

Törvényt szegett! Meglopott valakit, aki mindig kedves volt vele.

Visszament a boltba. Fél nap kellett, hogy összeszedje hozzá a bátorságot. Kint megvárta, amíg üres lett a bolt, majd a pulthoz vitte a képregényt, amit úgy fogott a kezében, mint egy döglött háziállatot. Forró könnyek között, taknyos orral kért bocsánatot.

Mr. Chowdury belement, hogy nem hívja ki a rendőrséget, vagy ami rosszabb lett volna, nem szól az anyjának. Valahányszor azonban Paxton visszament a csemegébe – gyalogszerrel ez volt a legközelebbi bolt, nem volt más választása –, szinte érezte, hogy az öregember szúrós pillantása égeti a hátát.

Megint elolvasta a kérdést, majd bejelölte a vörös négyzetet, azaz: Nem. Vagyis hazudott. De együtt tud majd élni a hazugságával.

A képernyő felvillant, és új kérdés jelent meg.

Hisz abban, hogy erkölcsileg bizonyos helyzetekben elfogadható a lopás?

Zöld Igen, vörös Nem.

Ez könnyű volt. Vörös.

Hisz abban, hogy erkölcsileg bármilyen helyzetben elfogadható a lopás?
Nem.

Lopna egy vekni kenyeret éhező családjának?

Valódi válasz: valószínűleg.

Nem.

Lopna a munkahelyéről?

Nem.

És ha tudná, hogy nem kapják el?

Paxton azt kívánta, bárcsak lenne egy „Nem készülök ellopni semmit, lépünk tovább, könyörgöm!” ikon.

Nem.

Ha tudná, hogy valaki lopott, jelentené-e?

Majdnem „Nem”-et nyomott megszokásból, de aztán észbe kapott, és az „Igen”-t választotta.

Jelentené-e a lopást abban az esetben is, ha megfenyegetné önt az illető?

Persze. Igen.

Élt-e valaha drogokkal?

Megkönnyebbülés volt ez a kérdés. Nemcsak a témaváltás miatt, de azért is, mert ezúttal őszintén felelhetett.

Nem.

Ivott valaha alkoholt?

Igen.

Hány alkoholtartalmú italt fogyaszt el hetente?

1-3

4-6

7-10

11+

A 7-10 pontosabb lett volna, mégis a második számpárt választotta.

Ezt követően megváltozott a kérdések jellege.

Hány ablak van Seattle-ben?

10 000

100 000

1 000 000

1 000 000 000

Bolygónak tekintendő-e az Uránusz?

Igen.

Nem.

Túl sok a pereskedés.

Határozottan egyetértek.

Nagyjából egyetértek.

Nincs véleményem.

Nem teljesen értek egyet.

Egyáltalán nem értek egyet.

Igyekezett komolyan átgondolni minden egyes kérdést, még ha nem is értette, mi a jelentőségük. Ennek ellenére feltételezett valamiféle algoritmust, amellyel kiszámítható, hogy milyen a személyisége annak alapján, mi a véleménye a csillagászatról.

Már nem számolta, hány kérdésre felelt. A képernyőről ekkor minden eltűnt, elég sokáig ahhoz, hogy azon kezdjen nyugtalankodni, elrontott-e valamit. Körülnézett, kitől kérhetne tanácsot, de mikor visszapillantott a képernyőre, azon már valamiféle szöveg jelent meg.

Köszönjük a válaszait. Most egy rövid szóbeli nyilatkozatot várunk öntől. Amikor megjelenik a visszaszámláló a bal alsó sarokban, a visszaszámlálás elkezdődik. Egyetlen perce lesz, hogy kifejtse, miért akar a Felhőben dolgozni. Felhívjuk a figyelmét, hogy nem kötelező a rendelkezésre álló idő kitöltése. Egy egyszerű és lényegre törő válasz tökéletesen megfelel. Amikor úgy érzi, befejezte, koppintson a képernyő alján lévő piros pontra, hogy befejezze a rögzítést. Nem lesz lehetősége megismételni a felvételt.

Paxton arca a tablet dőlésszögétől eltorzítva jelent meg a képernyőn, melynek ragyogása betegesen szürkére festette a bőrét. A bal alsó sarokban ekkor megjelent a visszaszámláló.

1:00

Aztán:

0:59

– Nem gondoltam, hogy szónoklatot várnak el tőlem – morogta Paxton az „ez most komoly?” mosolyával, ami ellenségesebbre sikerült, mint amilyennek szánta. – Nagyjából azt mondhatom, hogy ööö... tudják, milyen nehéz mostanság állást szerezni, és amíg meg nem vetem a lábamat valahol, ez a hely tökéletesnek látszik, nem igaz?

0:43

– Úgy értem, tényleg szeretnék itt dolgozni. Azt hiszem, ööö... hogy hihetetlen lehetőség nyílik itt a tanulásra és a fejlődésre. Amint azt a reklám is mondja: a Felhő a megoldás mindenre. Elnézést, nem szoktam hozzá a sok beszédhez.

0:22

Nagy levegő.

– De dolgozós természetem van. Büszke vagyok a jól végzett munkára, és megígérhetem önöknek, hogy mindent bele fogok adni.

0:09

Rákoppintott a piros pontra, mire eltűnt az arca, és a képernyőt egy villanás fehér fénnel árasztotta el. Átkozta magát a habogásáért. Ha tudja, hogy ez is a felvételi folyamat része, gyakorolta volna.

Köszönjük. Kérem várjon, amíg feldolgozzuk az állásinterjú adatait! Ennek végeztével a képernyő vagy zöldre, vagy pirosra vált át. Ha pirosra, akkor sajnáljuk, vagy a drogtesztet bukta el, vagy valamiben nem ütötte meg a Felhő által elvárt színvonalat. Elhagyhatja az épületet. Az újbóli jelentkezéshez várnia kell egy hónapot. Ha a képernyő zöldre vált, kérem maradjon, és várjon a további instrukciókra!

A tablet elsötétedett. Paxton felemelte a fejét, és körülnézett, hogy lássa, más is felemeli-e a fejét. Közben összeakadt a tekintete az ő sorában ülő nővel. Megrándította a vállát. A nő ezt nem viszonozta. Ehelyett ölébe vette a tabletet, és elővett egy papírfedelű kis könyvet a retiküljéből.

Paxton a térdén egyensúlyozta a tabletet, nem volt biztos benne, a zöld vagy a piros jelzésnek örülne-e jobban.

A piros azt jelentené, hogy elmegy innen, kiáll a tűző napra, és várja a buszt, már ha egyáltalán jön következő. Karikázgathatja az újságok álláshirdetéseit, amelyek béréből nem lehet megélni. Az albérletekkel ugyanez a helyzet. Vagy megfizethetetlenül drágák, vagy olyan lerobbantak, hogy nem tudna élni bennük. Ez azt jelentené, hogy visszazuhanna a csalódásnak abba a pöcegödrébe, amelyben hónapokig dagonyázott, hogy az orrát is majd ellepte a szutyadék.

Akkor már jobb a Felhőnek dolgozni.

Háta mögül szipogást hallott. Odapillantva látta, hogy az őt korábban félrelökő ázsiai nő most lehorgaszta a fejét, arcára vörös fény árad.

Paxtonnak elakadt a lélegzete, amikor az ő képernyője is megvillant.

Zöld.

Elővette a mobilját. Körbejáratta tekintetét a termen, de lehallgatásnak, rejtett kamerának nyomát sem látta. Az AnyaFelhőben majd már nem adhat le rádiójeleket, hiszen ki tudja, mit fognak ezek a levegőből kiszűrni. Aki gondatlan az üzenetváltással, könnyen lebukhat. Bepötyögött egy SMS-t, hogy hírt adjon a helyzetéről: Szia, anyu, jó híreim vannak! Megkaptam az állást!

Retiküljébe ejtette a mobilt, és körbepillantott a nézőtérren. Mintha többen maradtak volna, mint ahányan elmentek. Két sorral mögötte egy levendulakék nadragkosztűmös fiatal lány, akinek hosszú barna copfja volt, ujjongó örömkiaáltást hallatott, és elmosolyodott.

A teszt nem volt nehéz. Nagyon butának kell ahhoz lenni, hogy elhasaljon valaki. Egy csomó kérdés nyilván nem számít az értékelésnél, például az olyan személytelen jellegűek, mint hogy hány ablak van Seattle-ben. Az időzítés az, ami igazán fontos. Ha túl gyorsan válaszolsz, látszik, hogy csak le akarod tudni a feladatokat. Ha viszont túl sokat hezitálsz, kétségbe vonják a döntésképeségedet. Aztán az a videó. Igazából senki nem nézte meg őket, pedig azt sugallták, hogy egy hatalmas csapat ül a színpalak mögött. Az egész az arc és a hang ellenőrzéséről szólt. Mosoly. Szemkontaktus. Kulcsszavak: *szenvedély, dolgos, tanulás és fejlődés*.

A siker titka a közepesség megcélzása. Ne mutass többet sima érdeklődésnél.

Ez a fontos, meg hogy ne bukj le a drogteszten.

Nem mintha ő rendszeresen anyagozna. Leszámítva az időnkénti füvet, hogy ellazuljon, de hat hónapja semmi. A THC azóta távozott a szervezetéből.

Jobbra pillantott, a tőle nyolc ülésnyire gubbasztó idiótára, aki feltehetően szintén átment: felé fordította a zöld képernyőt és mosolygott. Zinnia beadta a derekát, és viszo-

nozta a mosolyt. Az udvariasság nagy segítség. Aki ellenséges, az kitűnik a sorból.

Hogy néz rám ez a férfi! – gondolta. *A végén még mellém ül a buszon!*

A következő utasításokra várva a távozókat figyelte. Bánatosan baktattak a két széksor közötti folyosón, rettegve a kinti hőségtől. Megpróbált valami kis együttérzést csiholni magában, de nem tudott sajnálkozni, amiért nem kaptak meg egy rabszolgamunkát.

Nem mintha szívtelen lett volna. Igenis, volt szíve. Ebben nem kételkedett. Ha a mellkasára szorította a kezét, érezte a dobogását.

Miután távoztak az elutasítottak, és az ajtók ismét becsukódtak mögöttük, egy fehér pólós nő a Felhő logójával a jobb mellén, kiállt a nézőtér elé. Aranyszínű haja, mely mintha a szövőszékről pergett volna le, főkéntként borult a fejére. Felemelte éneklő hangját, hogy jobban hallatsszon a tágas nézőtéren.

– Most mindenkihez szólok. Kérem, szedjék össze a holmijukat, és jöjjenek utánam a hátsó kijárat felé, ahol egy busz vár. Aki néhány nappal el szeretné halasztani az adatainak a feldolgozását, haladéktalanul jelezze egy menedzsernek! Köszönöm.

Egy emberként álltak fel. A zsanéros, rugós székek ülései visszapattantak a támlájukhoz; úgy hangzott, mint egy sortűz. Zinnia vállára akasztotta a retiküljét, felkapta a sporttáskáját, és követte a mozi hátsó ajtaja felé libasorban vonulókat, ahogy áthaladtak egy kápráztató fehér fénynyel ragyogó téglalapon.

Az ajtó közelében megjelent egy *GyorsFelvételes* pólóba öltözött csoport. Céltudatosan, komoly képpel lépkedtek, és a mellettük elhaladókat vizslatták. Zinniának összerándult a gyomra, de csak ment tovább, vigyázva, nehogy magára vonja a figyelmet.

Amint elérte az alkalmazottak kavargó szigetét, az egyikük felé mozdult. Zinnia megállt, készen arra, hogy el kell

tűnnie. Már megtervezte a menekülési útvonalát. Némi futást igényel majd és sok-sok gyaloglást. Meg a zord tény elfogadását, hogy ebből se lesz pénz.

De az alkalmazott a Zinnia előtt haladó lányért nyúlt. A levendulakék nadrágkosztűmös, hosszú copfos lányért. A férfi megragadta a karját, és akkora erővel rántotta ki a sorból, hogy az feljajdult. Az emberek továbbmentek; tekintetüket a padlóra szegezték, és meggyorsították a lépéseiket. Mindenképpen ki akartak maradni a balhéból. A *GyorsFelvétel* csapata elvezette a lányt, olyan szavak kíséretében, mint *adathamisítás, szakmai előtörténet, elégtelen, kiutasítás*.

Zinnia megengedett magának egy mosolyt.

A szabadba kilépni olyan volt, mint a kenyérsütés közepén kinyitni a kemenceajtót. Egy nagy, kék busz várakozott a járdaszegélynél, a tetején napelemek, a formája töltényhüvelyre emlékeztetett. Oldalán ugyanaz a logó, mint a nő mellén: fehér felhő, és mögötte egy kék. Ez a busz tisztább volt, mint az az ütött-kopott, dízelmotoros matuzsálem, amelyik ebbe a városba hozta őket, és indításkor síráshoz hasonló hangot hallatott.

Ez a másik belül is jobban festett. A repülőgépeket juttatta Zinnia eszébe. Kétoldalt hármasszéksorok húzódtak. Minden elegáns volt, műanyag és merev. A fejtámlák hátulján kis képernyők. Minden székre szórólapokat és egy eldobható, olcsó fülhallgatót helyeztek, amely még bontatlanul a csomagolásában volt. Zinnia hátrament, és becsusszant az ablak mellé. A benti levegő hideg volt, de az ablaküveg tűzforró.

Megnézte a mobilját, ahol válasz SMS-t talált:

Gratulálunk! Sok szerencsét! Apád és én karácsonykor várunk.

Azaz: „Folytasd, ahogy terveztük!”

Csoszogó hang ütötte meg a fülét. Idegen jelenlét tola-
kodott a közelébe. Felnézve látta, hogy hogy megint az az

idióta a moziból. Aki most meg egy barátságosnak szánt mosolyt küldött felé. *Kár a gőzért, apafej!* – gondolta. A férfi szemmel láthatóan a khaki nadrágot és a láger söröket kedvelte. Az az embertípus volt, aki imád az érzéseiről beszélni. A haját oldalt elválasztva hordta.

– Foglalt ez a hely? – kérdezte.

Zinnia sorra vette magában a lehetőségeket. Jobb szeretett a lehető legkisebb feltűnéssel és a legkevesebb személyes érintkezéssel beépülni, majd lelépni. Ugyanakkor tisztában volt azzal is, hogy a társas kapcsolatok az ő beilleszkedésében is sokat számítanak. Minél jobban elzárkózik az emberek elől, annál jobban kockáztatja, hogy kilóg a sorból, vagy ami rosszabb: hogy kirúgják. Ez most azt jelentette, hogy kénytelen lesz pár emberrel barátságot kötni.

Talán itt volt az ideje elkezdeni.

– Még nem – felelte.

A férfi az ülések feletti tárolóba hajította a maga táskáját, és leült az utasfolyosó mellé, egy üres helyet hagyva kettejük között. Megszáradt izzadságtól bűzlött, mint mindenki más. Még Zinnia is.

– Nos. – Körülnézett a buszban, amelyet megtöltött a padlón sűrűlő cipőtalpak, a gyűrődő műanyag és a halk beszélgetés zaja. Azon volt, hogy feledtesse a köztük maradt üres szék sutaságát. – Hogy köthet ki egy magafajta nő egy ilyen helyen?

Miután feltette a kérdést, fájdalmasan elmosolyodott: ő maga is tudatában volt az elhangzott mondat esetlenségének.

Volt azonban itt valami más is, valami mélyebb. Megvetés érződött a szavaiban: *Hogy baltázhattad el ennyire?*

– Tanár voltam – mondta a nő. – Mikor a detroiti rendszer teljesen beindult tavaly, az illetékesek úgy döntöttek, nincs szükség minden iskolában matektanárra, elég, ha egy kerületben van egy, aki videós oktatásban részesíti az egyes osztályokat. Régen tizenötezer tanár dolgozott, most alig

százan vannak. És én nem kerültem közéjük – vonta meg a vállát.

– Ahogy hallom, más kisvárosokban is ez a folyamat játszódik le – jegyezte meg a férfi. – Az önkormányzati költségvetést mindenhol megnyirbálják. És ez végül is nevezhető költséghatékony intézkedésnek.

Honnan tud ez az önkormányzati költségvetésről? – lepődött meg Zinnia.

– Majd érdemes lesz ezt újra megvizsgálni, amikor a gyerekek nem tudják majd megoldani a legegyszerűbb matekpéldát se – vonta fel rosszallón a szemöldökét.

– Bocsánat, nem akartam megbántani. Miféle matematikát tanított?

– Az alapokat. – Többnyire alsósokkal foglalkoztam. Szorzótáblát és geometriát tanultak.

A férfi bólintott.

– Én is amolyan kis matekzseni voltam.

– Mivel foglalkozott korábban? – kérdezte a nő.

A férfinak eltorzult az arca, mintha valaki oldalba szúrta volna. Zinnia már bánta a kérdését. Várta, hogy valami könnyfacsaró történetet zúdítsanak a nyakába.

– Régebben börtönőr voltam – mondta Paxton. – Nem önkéntes, fizetést kaptam. Felső New York állam, Javítóintézet.

Oké – gondolta Zinnia. *Akkor innen jön az önkormányzati költségvetés.*

– De azután... – folytatta. – Hallott a Tökéletes Tojásról?

– Nem – vallotta be Zinnia.

A férfi széttárta két kezét az ölében, mint aki termékmertetésbe fog, de aztán ismét összekulcsolta őket, látva, hogy üres a marka.

– Csak belerakta az ember a tojást, betette a mikróba, ahol tökéletes keménytojássá főtt, pont olyan keménységgűre, amilyenre főzni akarta. Egy kicsi kártyán voltak az idősávok. Mikor kinyitotta, a szerkezet azonmód lefejtette a tojáshéjat. Szereti a keménytojást? – nézett a nőre.

– Nem igazán.

– Nem is gondolná, hogy megváltoztathatja ezt egy konyhai segédeszköz... – kinézett az ablakon. – Az emberek kedvelik a konyhai ketyeréket. Ez is elég népszerű lett.

– Mi történt? – kérdezte Zinnia.

A férfi a cipőjére szegezte a tekintetét.

– Mindenfelől dőltek a megrendelések, legnagyobb tételben a Felhőtől. A helyzet az, hogy állandóan leárazásokat kértek tőlem, hogy olcsóbban árulhassák a terméket. Ami eleinte nem is jött rosszul. Áramvonalassá alakítottam a csomagolást, csökkentettem a selejtelek számát. A garázsomból csináltuk mindezt, rajtam kívül még négyen. Egy ponton túl azonban olyan mértékű lett már a leárazás, hogy semmi nyereségem nem volt. Amikor nem voltam hajlandó tovább csökkenteni az árat, a Felhő visszavonult. Nélküle azonban már nem volt kifizetődő az egész.

Elhallgatott, úgy nézett, mint aki valamit akar még mondani, de aztán meggondolta magát.

– Ezt szomorúan hallom – mondta Zinnia, de nem egészen őszintén.

– Semmi baj – nézett rá mosolyogva a férfi. A viharfelhők eltűntek arcáról. – Állást vállalom annál a cégnél, amelyik tönkre akart tenni. De még jól is elsülhet a dolog. A szabadalom egyelőre függőben van. Úgy tervezem, ha kijön a nevemre, eladom nekik. Gondolom, amúgy is ebben reménykednek. Akkor már nem leszek a piacon mint rivális, bevezethetik a saját verziójukat.

Zinnia már-már megsajnálta, de aztán a hozzáállása inkább felbosszantotta. Már slampos járása sem tetszett neki. Itt pityereg, mint azok a nyomorultak, akik azt siratták, hogy lemaradtak egy rabszolgamunkáról. Magadnak köszönd, haver! Tanulj ki valamit, ami nem jár rabok bébi-csöszködésével vagy annak feltalálásával, hogyan kell tojást főzni a mikróban.

– Legalább ez a meló meglesz – mondta.

– Köszönöm. Tudja, hogy megy ez. Ha valami nem működik, hát jobban oda kell tennünk magunkat. Maga nem akar visszamenni tanítani? Úgy hallom, az itteni iskolák szuperek.

– Hát, nem is tudom – felelte Zinnia. – Őszintén szólva csak félre akartam tenni egy kis összeget, hogy egy időre külföldön próbáljak szerencsét. Angolt taníthatnék Thaiföldön, Bangladesben. Vagy valahol máshol.

A busz ajtajai becsukódtak. Zinnia magában hálát adott, amiért senki nem foglalta el az üres helyet kettőjük között. Az éneklő hangú nő megállt elől, és csöndre intette őket a kezével. Az ismerkedő beszélgetés duruzsolása nyomban elhallgatott, mintha elvágták volna. A fejek mind a nő felé fordultak.

– Nemsokára indulunk – kezdte. – Kérem, vegyék fel a fülhallgatójukat, mert szeretnénk, ha megnéznének egy bemutatkozó videót. Az út hozzátétőleg két órát vesz igénybe. Hátral van a mosdó, és itt elől vizet kaphat, aki megszomjazik. A videó megtekintése után, kérem, szánjanak valamennyi időt a szórólapok és tájékoztató füzetek átlapozására. Érkezés után megkapják a szálláshelyük nevét és a szobaszámot. A videó három perc múlva indul el. Köszönöm!

Visszaszámláló óra jelent meg a fejtámlákba ágyazott képernyőkön.

3:00

2:59

2:58

Ketten egyszerre nyúltak a középső ülésre lőkött szórólapokért és fülhallgatókért.

Összeért a kezük, és az ülés műanyag védőhuzata meggyűrődött. Az idióta őt nézte. Zinnia kerülte a tekintetét, csak semmi szemkontaktus! Jó lesz vigyázni. Ugyanakkor érezte a keze melegségét a bőrén, ahol a másik hozzáért.

Nem szabad túl közel engednie magához. Azonnal lelé-
cel innen, amint a melót elvégezte.

– Alig várom, hogy vége legyen ennek a videónak –
morogta. – Szeretnék egyet szunyálni.

– Nem rossz ötlet.

Miközben beillesztette a fülhallgatót a képernyő alatti
bemenetbe, újra azon kezdett morfondírozni, vajon ki bé-
relhette fel.

Az első hívás – és utána minden más utasítás is – név-
telenül és titkosítva zajlott. Az ajánlat elkápráztatta. Akár
vissza is vonulhatna utána. Valószínűleg muszáj is lesz,
miután kiszolgáltatta a génállományát. Nem tetszett neki,
hogy csak úgy kitéphetik a haját, és adatbankba gyűjthe-
tik az eredményeket. Nem mintha sokat számítana ezután.
Valami mexikói strandon tölthetné élete hátralévő részét.
Egy nagy, gyönyörű strandon, amelyre nem vonatkoznak
a kiadatási előírások.

Nem ez volt az első névtelen megbízása, de mindenkép-
pen ez volt a legnagyobb. És bár az ilyen munkáknál nem is
kell ismerni a megbízót, most mégis kíváncsi volt rá.

A „ki” kérdését úgy válaszolhatja meg, ha messzebről
próbálja megközelíteni: kinek jó ez? De ez sem szűkítette
le a kört. Ha a király haldoklik, minden alattvalója gyanús.

– Ezer bocsánat! – mondta az idióta, megszakítva gon-
dolatait. – Nem mutatkoztam be – nyújtotta a kezét az üres
ülésem át. – Paxton vagyok.

Habozott egy pillanatig, aztán kezét fogtak. Paxton kéz-
fogása erőteljesebb volt, mint várta, és a tenyere, istennek
hála, nem izzadt.

Gyorsan emlékeztette magát jelenlegi fedőnévére.

– Zinnia – mondta.

– Zinnia – ismételte meg Paxton bólogatva. – Mint
a virág.

– Mint a virág – helyeselt a nő.

– Örülök, hogy megismerhetem!

Először mutatkozott be valakinek ezen az új néven. Tettszett neki. Zinnia. Úgy hangzott, mint amikor egy sima kavics bucskázik egy csöndes tó felszínén. Minden új megbízatásban ez volt a legjobb. A névválasztás.

Zinnia elmosolyodott, és elfordult Paxtontól. Mikor az időmérő a nullához ért, bedugta a fülhallgatót, és a videó elkezdődött.

KÖSZÖNTJÜK ÖNÖKET!

Jól felszerelt külvárosi konyha. A nagy sarokablakokon beáradó napfény megcsillan a rozsdamentes acél felületeken. Három kacagva futkosó gyerek, két lány és egy fiú látható a képernyőn. Anyjuk játékosan üldözőbe veszi őket. Fiatal, barna hajú nő, fehér pulcsi és farmer van rajta.

Az anyuka megáll, szembefordul a kamerával, és csípőre tett kézzel beszélni kezd a nézőkhöz.

Anyuka: Imádom a gyerekeimet, de azért nehéz velük. Már a sétához öltöztetésük is egy örökkévalóságig tart. Amúgy pedig a Fekete Péntek Vértürdő után...

Elhallgat, kezét a mellkasára szorítja, és behunyja a szemét. Látszik rajta, hogy a sírás kerülgeti, de aztán újra kinyitja a szemét, és már mosolyog.

Szóval, azóta halálosan félek a vásárlástól. Nem is tudom, mihez kezdenék a Felhő nélkül.

Lágyan, magabiztosan mosolyog, ahogy egy anyához illik.

Vágás a kisfiú fájdalomtól eltorzult arcára, aki véresre horzsolts térdét fogja és bömböl.

Gyerek: Mamaaaaa!

Vágás egy piros pólós férfire, aki mintha az égből poty-tyant volna oda. Inas, fess, szőke, akár laborban is kite-nyészthették volna. A kamera ráközelít a kezében fogott tárgyra: egy ragtapaszos doboz.

Az ég küldötte már polcok közötti széles folyosókon ro-han egy tágas raktárban. A polcokon takaros rendben a leg-különbözőbb árucikkek sorakoznak.

Bögrék, vécépapírok, könyvek, leves. Szappan, fürdőkő-peny, laptop és motorolaj. Borítékok, játszótárszék, törülkö-zők és sportcipők.

A férfi futószalagok hosszú sora előtt áll meg. Kék tasak-ba helyezi a ragtapaszt, és a futószalagra ejti.

Vágás egy drónra, ami felhőtlen kék égen suhan.

Vágás az anyára, amint feltépi a Felhő-logós kartondo-bozt. Kiveszi a ragtapaszt, lefejt egyet, és a fia felhorzsol-t térdére helyezi. A gyerek mosolyogva puszi-ja meg a ma-mát, aki szembefordul a kamerával.

**Anyuka: Köszönöm a Felhőnek, hogy az élet egyetlen megle-
petése sem ér váratlanul. A Felhő akkor sem hagy cserben,
amikor önmagam és a családomat kényeztetem.**

Visszatér a piros pólós férfi, hóna alatt ezúttal egy do-boz csokoládéval. Most is futásnak ered, de a kamera nem szegődik a nyomába. Egyre kisebb lesz a polcsorok között, majd éles jobb-kanyar után végleg eltűnik. Már csak az egy tömbből álló, távolba nyúló polcok sora marad a néptelen raktárban.

Vágás egy üres, fehér képernyőre. Egy sovány, idősebb férfi jön az előtérbe. Farmert, felgyűrt ujjú fehér inget és barna cowboy-cizmát visel. Mosolyogva áll meg a képernyő közepén.

Gibson: Helló, Gibson Wells vagyok, az önök új főnöke. Őszinte örömmel köszöntöm mindnyájukat a családjukban.

Vágás Wellsre, ahogy a polcok között járkál, ezúttal piros pólósok hada veszi körül. Senki nem áll meg, hogy tudomást vegyenek a létezéséről, mintha csak kísértet lenne valahol a látóterük peremén.

Gibson: A Felhő a megoldás mindenre. A nyugalom szigete felpörgött világunkban. Célul tűztük ki magunk elé, hogy segítségére legyünk azon személyeknek és családoknak, akik nem tudnak eljutni egy hipermarketbe vagy nincs a közelükben egy sem, esetleg nem vállalják az ezzel járó kockázatot.

Vágás egy helyiségre, ahol asztalok sorakoznak négyzetes elrendezésben, mindegyiken egy-egy kompresszorhoz hasonló szerkezet. Azonban amikor a piros pólósok megszórják a tárgyakat permettel, duzzadó hab veszi őket körül, ami hamar kartondobozzá szilárdul.

A dolgozók címkékkel és a Felhő logós matricáival látják el a csomagokat, amelyeket csigaszorokra aggatnak. Az utóbbiak megállás nélkül emelkednek felfelé.

Wells tovább járkál. A dolgozók sebesen, céltudatosan, róla tudomást sem véve futnak el mellette.

Gibson: Mi, itt a Felhőben hiszünk abban, hogy biztonságos munkakörnyezetet teremtünk, ahol saját sorsuk urai lehetnek. Állások széles kínálatával rendelkezünk, az árumozgatóktól – ott, azok a fess úriemberek – a dobozolókig és a kisegítő személyzetig...

Vágás egy fölkékre tagolt, nagy irodára. Mindenkin kanarísárga póló és fejhallgató. Az íróasztalukhoz rögzített kisméretű tabletbe mélyednek. Közben mosolyognak, nevetgélnek, és barátaikkal csevegnek.

Gibson: ...az asszisztensekig...

Vágás egy nagyipari konyhára, ahol zöld pólós alkalmazottak készítik elő az ételeket és ürítik ki a kukákat. Ők is nevetnek, mosolyognak. Wells fején hajháló van, éppen hagymát aprít egy alacsony, indiai nő mellett.

Gibson: ...a technikusokig...

Vágás egy csapat fiatal lányra és fiúra barna pólóban, akik egy számítógép szerteágazó kábeleit vizsgálják.

Gibson: ...a menedzserekig...

Vágás egy asztalra, ami körül fehér pólós nők és férfiak foglalnak helyet. Tablettel a kezükben épp valami fontos dolgot vitatnak meg. Wells oldalt áll.

Gibson: A Felhőben felmérjük a készségeiket, és olyan beosztásokban helyezzük el önöket, ami mindkét félnek a legmegfelelőbb.

Vágás egy tiszta, katalógusba kíváncszó lakásra, ahol a fiatal apa vállára veszi kislányát, mialatt egy lábosban szószt kavargat a tűzhelyen.

A falakon nagybetűkkel írt feliratok olvashatók, úgy mint SZERETET és ÖSZTÖNZÉS. A kanapé elegáns, modern. A konyha elég nagy ahhoz, hogy négy ember is főzhessen benne egyszerre. Süllyesztett nappalira néz, ahol koktélparkettát is lehetne tartani.

Wells mostanra eltűnt, de továbbra is az ő hangja hallatszik.

Gibson: Mert a Felhő nemcsak egy munka színhelye, hanem az életé. Én mondom, ha barátai és családtagjaik meglátogatják önöket, ők is itt akarnak majd dolgozni.

Vágás egy forgalmi dugóra a sztrádán. A kocsik nem mozdulnak, a kipufogógázok hamuszínűre sápasztják az eget.

Gibson: Az átlagos amerikai ingázás két órát vesz igénybe oda-vissza. Vagyis két óra elvész az életünkéből. Ez alatt a két óra alatt szén-dioxid távozik a levegőbe. Bárki, aki szálláshe-lyeinkre költözik, alig negyedóra alatt hazaér munka után. A szabadidő megnövekedése azt jelenti, hogy több időt tölthetünk a családdal, hobbinknak hódolhatunk, netalán hozzájutunk a rég áhított pihenéshez.

Vágás egy montázsra, amiben képek villannak fel gyors egymásutánban. Vásárlók barangolnak a márkás boltokkal szegélyezett, fehérmárvány folyosón. Egy orvos sztetoszkópot szorít egy férfi mellkasának az ing alatt. Egy fiatal pár pattogatott kukoricát majszol, arcukon átsuhannak a mozi-vászon fényei. Egy idősebb nő futópadon izzad.

Gibson: Szinte mindennel tudunk szolgálni: szórakozás, egészségügyi és wellness szolgáltatások és a lehető legmagasabb szintű továbbképzések. Aki idekerül, soha többé nem akar majd elmenni innen. Azt akarom, hogy otthonuknak érezzék a Felhőt! Valódi otthonnak! Ezért van az, hogy bár a biztonság nálunk mindenek fölött áll, sehol sem látnak térfigyelő kamerákat. Nem lehet úgy élni!

Vágás a fehér képernyőre. Wells visszajött. A háttér szét-foszlott a háta mögött, ezért a semmi közepén áll.

Gibson: Minden, amit itt látnak, és még sok más is, kezdés után önöknek is a rendelkezésére áll. És legyenek nyugodtak, a munkájuk biztos. Noha néhány folyamatot automatizáltunk, nem hiszek a robotok alkalmazásában. Egy robot képtelen az emberéhez hasonló kéz ügyességre és logikára. Majd egy napon ez is elkövetkezik, minket azonban ez sem

érdekel. Hiszünk a családban. Így tudunk csak sikeres vállalkozást vinni.

Vágás egy bedeszkázott kirakatra. Wells fellép a járdára, a boltot nézi fejcsoválva, és szembefordul a kamerával.

Gibson: Kemény világ ez, senki nem vitatja. De már korábban is szembenéztünk zord időkkal, mégis épségben keveredtünk ki belőlük. Mi már csak ilyenek vagyunk. Magasra törünk, és amit elértünk, azt megőrizzük. Az az álmom, hogy talpra segítsem Amerikát. Azért is dolgoztam mindig össze a helyi hatóságokkal, mert ezzel biztosíthattam elegendő életteret a fejlődéshez. Azért, hogy minél több amerikai tudja munkával előteremteni a megélhetését. A sikerünk önökkel kezdődik. Önök a fogaskerekei a gazdaság lendületének. Nem tagadom, sokszor kimerítő vagy egyhangú lesz a munkájuk, de soha ne feledkezzenek meg saját fontosságukról. Önök nélkül a Felhő nem létezne. Jobban meggondolva...

A kamera ráközelít. Ő pedig mosolyogva széttárja a karját, mintha magához akarná ölelni a hallgatóságát.

Gibson: ...én önökért dolgozom...

Vágás egy éttermi asztalra. Egy tucat férfi és nő üli körül, sok közülük túlsúlyos. A férfiak szivaroznak, sűrű füst gomolyog a fátyolos derengésben. Az asztalt elborítják az üres borospoharak, a tányérokra a meghagyott, félig megevett sült maradványai.

Gibson: Egyesektől azt hallják majd, az a dolguk, hogy önökért harcoljanak. Nem igaz! Az ő munkájuk az, hogy önmagukért küzdjenek, hogy az önök kemény munkáján hízzanak. A Felhőben azonban tényleg önökért vagyunk, és ezt komolyan is gondoljuk.

A kamera hátrafelé távolodik, Gibsont egy kis lakásban mutatja.

Gibson: Talán azt találgatják, mi történik ezután. Miután megérkeznek a Felhőbe, kiutálnak önöknek egy lakást, és kapnak egy FelhőPántot.

Feltartja a csuklóját, hogy megmutassa a négyzetalakú kis üveget és az elnyűtt óraszíjat.

Gibson: Meglátják, a FelhőPánt lesz a legjobb barátjuk. A segítségével mozoghatnak a telepen, megnyitja az ajtókat, rendezi a számlát, ellenőrzi egészségi állapotukat és pulzusukat, és ami a legfontosabb, segítségükre lesz a munkában. A szobájukba belépve találni fognak még valamit...

Kis dobozt mutat fel.

Gibson: A pólójuk színe elárulja, hol fognak dolgozni. Még nem dolgoztuk fel teljesen a teszteredményeiket, de mire a szobájukba érnek, már rendelkezünk ezzel az információval. Tegyéek le a holmijukat, és sétáljanak egyet! Ismerkedjenek a környékkel! Holnap eligazítás lesz, ahol összepárosítjuk önöket egy tapasztalt szakmabelivel, aki elmondja, amit itt és most tudniuk kell.

Leteszi a dobozt, és a kamerába kacsint.

Gibson: Sok szerencsét tehát, és köszöntöm önöket a családban! Több mint száz AnyaFelhő telepünk működik az Egyesült Államokban, és közismert, hogy időről időre meglátogatom őket. Ezért ha meglátnak a munkahelyen, nyugodtan állítsanak meg vagy köszönjenek oda. Alig várom, hogy találkozzak önökkel! És ne feledjék: hívjanak Gibnek!